

[Indenrigs- og boligministeren.]

for der skal ydes en særlig støtte til bygningshåndværkere fremfor andre, der ønsker at bygge parcelhuse med salg for øje.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller så gerne, at samtlige lånegrænser i loven blev sænket, men som jeg sagde før til det ærede medlem hr. Lorentzen, tror jeg ikke, at vi med det prisniveau og det renteniveau, som vi i dag arbejder under, vil kunne gennemføre noget sådant.

Når det ærede medlem hr. Aksel Møller hævder, at man ved hjælp af m²-tilskuddene og huslejetilskuddene belaster staten med samme totaludgifter som under rentelempelesordningen, er dette ikke korrekt. Vi kan vel være enige om, at tager vi m²-tilskuddene for sig, vil statens udgifter være reduceret, og det er dog kun særlige grupper af befolkningen, der kan opnå huslejetilskud. I 1953 drejede det sig ialt om ca. 20 000 familier, og da der nu også er indført maksimumsbeløb for huslejetilskuddene, skulle der også ad denne vej kunne opnås besparelser. Jeg vil dog gerne fremhæve, at vi ikke har tilsigtet en forhøjelse af huslejen for de økonomisk set dårligst stillede befolkningsgrupper, og hvis der bygges fornuftigt og den børnerige familie vælger en lejlighedstype, der ikke er større, end familien har behov for, vil lejeren heller ikke mærke nogen husleje-forhøjelse.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller rejste spørgsmålet om også at yde m²-tilskud til det byggeri, der ikke finansieres ved statslån. Der er det rigtige i dette synspunkt, at man ved at gå over fra rentelemperer til m²-tilskudsordningen har løsrevet subventionerne fra den direkte forbindelse med statslån, og jeg er ikke helt fremmed for den tanke, som det ærede medlem fremsatte. Spørgsmålet må imidlertid underkastes en nærmere drøftelse, for man må jo sikre, at man ved en sådan ordning opnår de formål, som byggestøtten tilsigter. Man må således fastholde lejekontrollen også for dette byggeri, for at m²-tilskuddene ikke skal gå i bygherrens lomme, og det vil vel i princippet sige, at de prioriteter, som stilles i stedet for statslåne, ikke må ydes på væsentlig mere byrdefulde vilkår end disse. Løvrigt må staten vel også sikre, at kvaliteten af det byggeri, der skal have m²-tilskud, er tilfredsstillende. Men alle disse spørgsmål

vil jo kunne underkastes nærmere drøftelse i udvalget, og det vil vel så vise sig, om ideen kan stå for en nærmere prøvelse.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller var i denne forbindelse inde på spørgsmålet om, hvorvidt det ville være muligt at lægge kreditforeningsvurderingerne til grund ved udmålingen af statslån. Jeg har den største respekt for det arbejde, som kreditforeningernes vurderingsmænd udfører, men jeg finder det dog på den anden side ganske urealistisk at lægge disse vurderinger til grund, så længe selv kreditforeningernes direktioner ikke tør basere deres låneudmålinger udelukkende på disse vurderinger. Mon man kunne finde nogen privatmand eller institution, der ville yde en tredieprioritet på de vilkår, som staten yder den på, uden at foretage en selvstændig vurdering af pantets værdi?

Manglen på overgangsbestemmelser har, som det ærede medlem fremhævede, haft uheldige følger, navnlig for parcelbyggeriet, men jeg vil dog gerne bemærke, at vi i ministeriet har tilskrevet de 1 000 bygherrer, der vil kunne komme i betragtning ved uddeling af de midler, som fornylig blev stillet til rådighed i parcelbyggeriet, og at så godt som alle disse bygherrer ønskede lån efter de nye regler. Der er faktisk ikke engang tale om, at 10 af de 1 000 bygherrer er sprunget fra. De nye bestemmelser kan derfor på ingen måde være så afskrækkende for bygherren, som mange havde befrygtet.

Kritikken af, at vi nu har foreslået en lovgivning, der skal gælde for 8 år, og som ikke indeholder bestemmelser om afvikling af byggestøtten, vil jeg gerne komme lidt nærmere ind på. Der er næppe nogen side af produktionen, hvor det er så vigtigt at skabe et langtidsprogram, som indenfor byggeriet, hvor der nødvendigvis må gå lang tid fra det øjeblik, da bygherren får ideen at ville bygge, og til det tidspunkt, da prioriteringen gennemføres. Vil man give byggeriet rimelige vilkår, må man derfor sikre, at bygherren fra første færd ved, hvorledes hans byggeri til sin tid vil kunne finansieres, og det kan derfor ikke nytte at lade lovgivningen løbe over et kort åremål. Jeg kan også blot henvise til den kritik, der navnlig fra arkitektside har været rejst mod den senere tids mange og pludselige